

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 972/2019
16.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Драгана Љубеновића, због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног - адвоката Ивана Штулића, поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду 19К бр.14755/10 – Кв бр.537/19 од 25.04.2019. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.501/19 од 04.06.2019. године, у седници већа одржаној дана 16. октобра 2019. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Драгана Љубеновића – адвоката Ивана Штулића, поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду 19К бр.14755/10 – Кв бр.537/19 од 25.04.2019. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.501/19 од 04.06.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду 19К бр.14755/10-Кв бр.537/19 од 25.04.2019. године, усвојен је захтев окривљеног Драгана Љубеновића за изрицање јединствене казне, па су преиначене само у погледу одлуке о казни правноснажне пресуде Првог основног суда у Београду К бр.14755/10-Кв бр.1569/17 од 13.12.2017. године, правноснажна 19.12.2017. године, којом су окривљеном преиначене само у погледу одлуке о казни правноснажне пресуде Првог основног суда у Београду К бр.14755/10-Кв бр.2209/14 од 12.12.2014. године, правноснажна 06.01.2015. године и Основног суда у Панчеву К бр.273/15 од 23.12.2016. године, правноснажна 23.12.2016. године, па је окривљени Драган Љубеновић осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 10 година и 1 месец, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору и на издржавању казне затвора по пресуди Првог основног суда у Београду К бр.14755/10 – Кв бр.2209/14 од 12.12.2014. године и време проведено на издржавању казне затвора почев од 31.10.2017. године па надаље по пресуди Основног суда у Панчеву К бр.273/15 од 23.12.2016. године, те правноснажна пресуда Вишег суда у Београду К бр.875/14 од 26.01.2018. године, која

је преиначена само у погледу одлуке о казни пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 бр.409/18 од 05.07.2018. године, којом је окривљени због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 2. у вези става 1. КЗ, кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ, кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ и кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 9 година и 6 месеци, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 19.08.2014. године до 24.11.2014. године, па је окривљени Драган Љубеновић, на основу члана 552. став 1. тачка 1) ЗКП, пошто су му узете као утврђене казне затвора по напред наведеним правноснажним пресудама, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 19 година. У ову казну окривљеном је урачунато време проведено у притвору и на издржавању казне затвора у периоду од 31.10.2017. године до 28.02.2018. године по пресуди Првог основног суда у Београду К бр.14755/10 – Кв бр.1569/17 од 13.12.2017. године, правноснажној 19.12.2017. године, као и време проведено у притвору од 19.08.2014. године до 24.11.2014. године по пресуди Вишег суда у Београду К бр.875/14 од 26.01.2018. године, преиначеној пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 бр.409/18 од 05.07.2018. године.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 број 501/19 од 04.06.2019. године, одбијена је као неоснована жалба окривљеног Драгана Љубеновића, а пресуда Првог основног суда у Београду К бр.14755/10 – Кв бр.537/19 од 25.04.2019. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Драгана Љубеновића – адвокат Иван Штулић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, не наводећи у уводу захтева о којој повреди закона се ради, с тим што из образложења произлази да указује на повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 5. КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеном Драгану Љубеновићу изрећи јединствену казну затвора у трајању од 15 година затвора, или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд доставио је захтев за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, захтев за заштиту законитости и правноснажне пресуде против којих је захтев поднет, те је по оцени навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Драгана Љубеновића указује да је правноснажном пресудом учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП и да је одлуком о изреченој казни

учињена повреда одредаба члана 5. Кривичног законика, јер није примењен закон који је најблажи за учиниоца, а који је важио у време извршења кривичних дела.

Према наводима захтева, у конкретном случају првостепеном одлуком је извршено преиначење пресуда које су већ садржале у себи раније извршена преиначења, па како су кривична дела из пресуде Првог општинског суда у Београду К бр.766/03 од 21.04.2004. године, пресуде Окружног суда у Београду К бр.687/01 од 17.03.2003. године и пресуде Првог општинског суда у Београду К бр.283/02 од 13.02.2003. године (која су обухваћена пресудом Првог основног суда у Београду, К бр.14755/10-Кв бр.1569/17 од 13.12.2017. године) учињена пре априла 2003. године, када се примењивао Основни кривични закон, то је суд морао применити одредбе о стицају из члана 48. став 2. тачка 3) ОКЗ, којом је прописано да за кривична дела у стицају јединствена казна не сме достићи збир утврђених казни нити прећи 15 година затвора. Како првостепени суд приликом доношења одлуке није применио наведену законску одредбу, односно блажи закон по окривљеног, сходно члану 5. КЗ, то је према ставу браниоца побијаном одлуком имао у виду, те је учинио повреду закона на штету окривљеног.

Изложене наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује неоснованим из следећих разлога:

У поступку за изрицање јединствене казне затвора за кривично дело у стицају (члан 552. тачка 1) ЗКП), као утврђене казне узимају се јединствене казне из правноснажних пресуда у којима су већ примењене одредбе о стицају, а не појединачне казне за кривична дела у стицају, јер те казне више не егзистирају самостално.

У конкретном случају, првостепени суд је изрекао јединствену казну затвора за кривична дела у стицају, правилно узимајући као утврђене јединствену казну затвора у трајању од 10 година и 1 месец по пресуди Првог основног суда у Београду К бр.14755/10 –Кв бр.1569/17 од 13.12.2017. године и јединствену казну затвора у трајању од 9 година и 6 месеци по пресуди Вишег суда у Београду К бр.875/14 од 26.01.2018. године, која је преиначена у погледу одлуке о казни пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 бр.409/18 од 05.07.2018. године.

Како су, дакле, побијаном пресудом у поступку за изрицање јединствене казне за кривична дела у стицају, на основу члана 552. тачка 1) ЗКП, као утврђене казне узете јединствене казне које су окривљеном изречене правноснажним пресудама Првог основног суда у Београду К бр.14755/10-Кв бр.1569/17 од 13.12.2017. године и Вишег суда у Београду К бр.875/14 од 26.01.2018. године, која је преиначена пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 бр.409/18 од 05.07.2018. године, а у којима су већ примењене одредбе о стицају, то су појединачне казне затвора које су окривљеном изречене пресудом Првог општинског суда у Београду К бр.766/03, пресудом Окружног суда у Београду К бр.687/01 и пресудом Првог општинског суда у Београду К бр.283/02 и које су ушле у састав јединствене казне затвора у трајању од десет година и један месец изречене правноснажном пресудом Првог основног суда у Београду К бр.14755/10 – Кв бр.1569/17 од 13.12.2017. године, изгубиле своју

самосталност. Стога, је првостепени суд правилно поступио када је јединствену казну окривљеном изрекао на основу одредбе члана 60. став 2. тачка 2) КЗ, а не на основу члана 48. став 2. тачка 3) Основног кривичног закона, како се неосновано истиче у поднетом захтеву.

Како, дакле, бранилац окривљеног неосновано у поднетом захтеву указује на повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 5. КЗ, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Драгана Љубеновића одбио као неоснован.

Са свега изложеног, а на основу одредби члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

Записничар – саветник
Снежана Меденица,с.р.

Председник већа – судија
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић